

Bratr Branham jako mladý služebník.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 7.
Czech.

1937.

Abychom vnímali Boží ruku v tragických událostech roku 1937, jak tyto události ovlivnily život Božího proroka, vraťme se do jeho dětských let a poté do let bezprostředně předcházejících roku 1937.

Bratr Branham se narodil v úterý 6. dubna 1909 a první vidění, které si pamatoval, dostal v roce 1912, když mu byly pouhé tři roky. 16. června téhož roku se manželé Brumbackovi vzali a o rok později, ve středu 16. července 1913, byl jejich svazek požehnán narozením holčičky - Hope.

Dítěti, Williamu Branhamovi, který se měl stát jejím budoucím manželem, byly tehdy pouhé čtyři roky, ale již mnoho nasvědčovalo tomu, že na něm má ruku Bůh. O tři roky později, ve věku sedmi let, poprvé uslyšel Hlas, který k němu promlouval z vichřice uprostřed stromu.

Ve středu 26. března 1919 se narodila Meda Broy - dívka předurčená být také pomocnicí tohoto Božího proroka, sdílet s ním hořká zklamání, tragédie i vrcholy radosti, které jeho neobvyklý a nezištný život nabízí.

Mezi lety 1929 a 1933 se bratr Branham zabýval povoláním, které by se budoucímu ministru zdálo velmi nepravděpodobné - bojem o ceny. Během tohoto období bojoval a vyhrál čtrnáct profesionálních zápasů a svůj poslední zápas remizoval. Ale jako předehra k životu ve službě, kde by zásahy byly tvrdé, byla tato zkušenost neocenitelná pro budování jeho postavy. Boží volání se projevilo hned po tomto období, kdy byl nejprve obrácen a poté pokřtěn křesťanským křtem. Jak pozoruhodné bylo, dokonce již v této rané fázi svého křesťanského života, že si uvědomil, jak je důležité být pokřtěn ve jménu Pána Ježíše Krista.

Misijní baptistická církev, kterou navštěvoval, samozřejmě křtila v titulech Otec, Syn a Duch svatý. Nemohl najít žádné místo ve Slově, kde by kdy někdo křtil jiným způsobem než ve jménu Pána Ježíše Krista v prvních dnech církve. Ve skutečnosti zjistil, že být pokřtěn v titulech Otec, Syn a Duch Svatý znamená být pokřtěn vůbec beze jména. Proto požádal, aby byl pokřtěn ve jménu Pána Ježíše Krista, a byl tímto způsobem pokřtěn. Toto zásadní odhalení mu zůstalo po celý život a stalo se základní součástí jeho učení, za což jsou vděčné tisíce lidí.

Bylo to při návštěvě tohoto kostela, kdy potkal krásnou Hope Brumback. Univerzálním způsobem mladých lidí se vytvořila skupina lidí se stejnými zájmy. Sestra Hope a mladý bratr Branham se stali součástí této skupiny, později nazvané „Gang“. Staré fotografie odhalují

vřelost a jednotu jejich přátelství. Život se usmál na našeho bratra Branhama, když se se sestrou Hope spojili v poutech lásky. Jejich něžný vztah a jeho jedinečná nabídka sňatku s Hope tvoří krásný příběh, jak jej vyprávěl na svých kazetách Životní příběh a v knize Muž poslaný od Boha, kterou napsal bratr Gordon Lindsay ve spolupráci s bratrem Branhamem.

11. června 1933 se Světlo objevilo nad hlavou bratra Branhama na řece Ohio. Bylo mu tehdy dvacet čtyři let. Bylo mu poskytnuto sedm hlavních vizí. Také to byl rok, kdy měl vykročit ve víře, na základě své víry, že ho Bůh řídil, a zahájit stavbu kostela. Jaký bohatý zdroj veselí pro ty, kteří neviděli nic jiného než poštilost v tomto nepravděpodobném podniku strádajícího, nevyzkoušeného, samozvaného mladého kazatele, který se s pouhými osmdesáti čtyřmi centy v kapse vydal na invazi do světa organizovaného náboženství. Navzdory jejich proklamacím, že to, co slyšel, bylo „od ďábla“ a jejich zarputilým předpovědím, že „do roka to bude garáž“, se stejně pohnul vpřed a byl si jistý, že je to tentýž hlas, který neomylně promluvil k ho od jeho raného dětství.

Toho rána, kdy měl položit základní kámen církve, mu Bůh dal vidění. Měl by si přečíst 2 Timoteovi 4, kde je napsáno: *„Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímatí,.... Ale ty ve všem buď bedliv, protivensví snášeš, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný Kristův služebník.“* Napsal tyto verše na prázdný list své Bible, vytrhl ho a položil na základní kámen spolu s upomínkami, které přidali ostatní. Verš se pro něj stal základem, na který se často odvolával v letech, která měla následovat. Svět ho přijal jako evangelistu, ale neuvědomil si, že je to Boží prorok, kterému Bůh řekl, aby konal dílo evangelisty. Řekl jim: *„Můžete se vrátit ke dni, kdy jsem položil základní kámen tohoto svatostánku a je to tam napsáno na letáku mé Bible.“*

On a sestra Hope se vzali v pátek 22. června 1934; on byl začínajícím kazatelem pětadvacetiletým, jeho milovaná nevěsta téměř jedenadvacetiletá. Jejich společný život byl úplný a šťastný, i když postrádal statky tohoto světa.

Byli manželé teprve několik let, když se poprvé setkal s letničními lidmi a dary Ducha. Bylo to během cesty pryč z domova, když se účastnil letničního shromáždění, kdy poprvé viděl projevené dary, něco zcela nového pro jeho baptistický původ. Na tomto shromáždění byl povolán, aby kázal, a přestože se snažil schovat, Bůh by to neměl jinak, protože se měl z tohoto kontaktu mocně poučit. Jeho kázání se jmenovalo „A rozplakal se“. Vyprávěl, jak boháč zvedl oči v pekle - a rozplakal se. Bohatý muž viděl, že tam nejsou žádné kostely - a rozplakal se. Bohatý muž viděl, že tam nejsou žádní křesťané - a rozplakal se. Bohatý muž viděl, že tam nejsou žádné květiny - a rozplakal se. Potom bratr Branham řekl - „a plakal jsem.“ Kázání bylo jednoduché, ale na lidi udělalo velký dojem. Byly mu předloženy nabídky od navštěvujících kazatelů, aby přijel kázat na vzdálená místa.

Během tohoto zážitku s letničním lidem mu byla předložena záhada. Jednalo se o mluvení v jazycích a výklad. Zdálo se, že dva muži na schůzích byli využiti úžasným způsobem. Jeden by přinášel poselství v jazycích a druhý poskytoval výklad. To se opakovalo znovu a znovu, pokaždé doprovázené velkým působením Ducha na shromáždění. Jazyky a výklad jsou samozřejmě biblické, ale bratr Branham brzy zjistil, že je něco špatně. Po setkání k němu jeden z mužů přistoupil a zeptal se ho, zda on, bratr Branham, má Ducha Svatého. Jakkoli byl

pokorný, odpověděl, že neví. Pak tento muž položil svou standardní otázku pokud mluvil v jazycích.

„Ne,“ řekl bratr Branham.

„No,“ zněla odpověď, „Tak to nemáš.“

Ten muž udělal chybu, když na sebe upozornil v přítomnosti proroka Božího, který byl povolán z lůna své matky a sám byl obdařen dary, které daleko přesahovaly tento tělesný projev; neboť sotva promluvil že bratr Branham viděl vidění muže, které odhalilo jeho úplnou tělesnost. Vize ukazovala tohoto muže s plavovlasou ženou a tmavovlasou ženou. Muž byl ženatý s jednou ženou, ale žil s druhou ženou a měl s ní dvě děti. Pro sebe si řekl, že pokud to byl Duch Svatý, který tento muž měl, pak ho nechtěl. Nahlas neřekl nic.

Naproti tomu život druhého muže byl bratru Branhamovi předložen prostřednictvím jeho daru rozlišování jako dokonale čistý. Právě z této malé zkušenosti se poučil o dvou révách. Stejný déšť, který padá na pšenici, padá také na koukol. Oba chválí Hospodina, ale jeden je pšenice a druhý, ale koukol na pálení.

Navzdory zkušenostem s falešnou révou na něj letniční lidé velmi zapůsobili. Vzrušeně vyprávěl své ženě o lidech, které potkal, a vyprávěl jí a dalším o nabídkách kázat, které dostal. Ale mnoho z těch, kterým se svěřil, se snažilo zastavit jeho nadšení. Brzy ho odradili, aby se nepřipojil k „tomu letničnímu smeti“, jak to říkali, a řekli, že to musí skončit neúspěchem. Jak sám přiznal, naslouchat těmto lidem místo Boha byla největší chyba, jakou kdy udělal.

V pátek 13. září 1935 se narodil syn bratru Branhamovi a sestře Hope. Pojmenovali ho Billy Paul. O třináct měsíců později, v úterý 27. října 1936, jim byla požehnána dcera Sharon Rose, jejíž jméno bylo převzato z růže Sharonské, Krista. Dny radosti byly nyní sečteny pro tohoto mladého kazatele, který nenásledoval vše, k čemu ho Bůh povolal.

Bouřkové mraky na konci roku 1936 zhoustly a přinesly déšť a další déšť. Poklidná řeka Ohio se brzy stala bouřlivým proudem, který hrozil, že zcela pohltí a zničí město Jeffersonville. Mladý reverend Branham, člověk z přírody a zkušený říční muž, se vydal se svou lodí zachránit všechny rodiny, které mohl, z vzdouvajících se vod. Ve svém zájmu o druhé byl na několik dní odloučen od své ženy a dětí. Zůstali odděleni ve zmatku a izolaci, která nastala po opadnutí povodní. Právě během této doby, kdy horečně hledal svou rodinu, se zápal plic, který Hope dříve nakazila, ještě zhoršil a brzy by to ukončilo její mladý život.

U svatostánku voda vystoupila tak vysoko, že lavice a kazatelna vyplavaly až ke stropu. Během této záplavy došlo k pozoruhodné události, která si zaslouží pozornost celého světa. Bratr Branham nechal svou Bibli na kazatelně, otevřenou na místě, kde četl minulou neděli. Vířící voda vnikla do budovy a způsobila, že kazatelna a lavice byly zvednuty ke stropu, přesto, když vody opadly, kazatelna se vrátila perfektně na místo, na kterém předtím seděla; Bible byla stále otevřená na stejném místě a ani kapka vody se nedotkla Slova Božího. S lavicemi to byl jiný příběh, protože sestoupily napříč všemi směry. Jako přirozené „typy“

duchovní, to bylo jasné znamení, že na kazatelně je všechno v pořádku, ale v lavicích je to špatně.

Ve čtvrtek 22. července 1937 byl bratr Branham povolán do nemocnice, kde se o Hope starali. Setkal se s ním doktor Sam Adair, celoživotní přítel. Doktorův obličej byl vážný. „*Jestli ji chceš vidět žít,*“ řekl, „*měl bys tam radši hned zajít.*“ Když vstoupil do jejího pokoje, něco na jejím křehkém, nemocemi zničeném těle mu řeklo, že opouští tento život. V úzkosti při pomyšlení, že ji ztratí, na ni křičel. Působivé černé oči se otevřely naposledy. „*Bill,*“ zeptala se, „*proč jsi mi zavolal zpátky?*“ Popsala mu krásnou zemi, kterou ji prováděly andělské bytosti. Její starost se v té době týkala jen něj. Měl by se oženit znovu. Zasloužil si mít někoho, kdo by ho miloval. V posledním gestu lásky mluvila o pušce, kterou chtěl, co pro něj tolik znamenalo. „*Až se vrátíte domů,*“ řekla, „*podívejte se na vršek skříně. Mám tam schované nějaké peníze, kde jsem si ušetřil své nikláky a desetikoruny.*“

Peníze, pět nebo šest dolarů, byly tam, kde mu řekla, že budou. Podle její žádosti vzal peníze, koupil pušku a ta dnes visí v jeho doupěti v Tucsonu - němé svědectví o lásce a laskavosti věrné manželky a sestry v Pánu.

Té noci, kdy zemřela jeho žena, byla malá Sharon Rose převezena do nemocnice, zoufale nemocná. Mladému kazateli se chystala zasadit další ohromující rána. Jeho žena byla i tehdy v márnici, když se k němu donesla zpráva, že by měl raději spěchat za dcerou, než zemře také. V nemocnici dostal zprávu, že jeho dítě má vysoce nakažlivé onemocnění páteře. Byla v izolaci, ale on se vyhýbal ošetřovatelkám a přišel k ní přes suterén budovy. Dítě strašně trpělo. I když se zdálo, že se mu snaží zamávat když na ni mluvil, bolest byla tak intenzivní že její malé oči přecházely. Jak si přál, aby si s ní mohl vyměnit místa a ušetřit ji tohoto utrpení.

Pak byla řada na Satanovi, aby ho trápil a ptal se ho, jakému bohu slouží, s manželkou v márnici a dítětem, které trpí a má zemřít. „*Říkáš, že Ho miluješ a on miluje tebe,*“ řekl Satan, „*Podívej, co s tebou dělá.*“ To byla největší zkouška bratra Branhama, ale Slovo projít: „*Hospodin dává a Hospodin bere. Bud' požehnáno jméno Hospodinovo.*“ Pohlídl svou drahou dceru po tváři: „*Zlato,*“ řekl: „*Táta se s tebou setká na druhé straně.*“

Přišla sobota, den pohřbu sestry Hope. Neměl žádný hřbitovní pozemek, na kterém by pohřbil svou drahou ženu. Její rodiče se vzdali svého spiknutí pro ni. Zatížený, skleslý a naplněný takovým zoufalstvím ze ztráty toho, koho tolik miloval, jeho srdce trpělo dalším břemenem vědomí, že jeho dcera visí mezi životem a smrtí v nemocnici. Rakev sestry Hope byla postavena nad otevřený hrob a ministr řekl poslední slova; ale Bůh ukázal bratru Branhamovi konečné vítězství nad hrobem, protože když se podíval na nějaké cedrové keře, uviděl ji tam stát. Když se přesunul k hrobu, posunula se vedle něj, vklouzla svou paží do jeho a stála tam v té druhé dimenzi, zatímco sledovali, jak její rakev klesá na zem.

Malá Sharon Rose zemřela v noci na pohřbu své matky. V pondělí otevřeli hrob sestry Hope a malou rakev její dcery položili přímo na její vlastní. Pohřbil ji v náručí její matky.

Pro Božího proroka to byla velká doba smutku a zkoušky. Dokonce pomyšlel na sebevraždu. Zeptal se Boha, proč ho nevzal, proč je tím podrobován. Ale když prožíval své největší

zoufalství, Bůh mu dal jedné noci, když upadal do spánku, vidění nebe. Zdálo se, že je tam a prochází krásným místem, když ho oslovila mladá, velmi milá dívka, která s ním promluvila. Zdálo se, že jí je asi sedmnáct nebo osmnáct let.

Řekl: „Nevěřím, že tě znám.“

„Tati," odpověděla, „já jsem tvoje Sharon Rose.“

„Ale byl jsi jen dítě!" zvolal.

„Copak si nevzpomínáš na své učení o nesmrtelnosti, tati?" zeptala se.

„Ano, vzpomínám si," připustil.

„Tati, matka je tam nahoře v domě a čeká na tebe," řekla.

„Jdu dolů k bráně, abych počkal na Billy Paul.“

Šel do kopce, aby tam našel domov tak dokonalý, že přesahoval cokoli, co si kdy představoval. Když se přiblížil, Hope mu vyšla vstříc a potvrdila, že toto nádherné místo je skutečně jejich vlastní. Jednou během svého raného manželského života se zadlužili, aby si koupili židli Morris v obchodě s nábytkem na Market Street v Louisville. Na krátkou dobu zdobilo jejich obývací pokoj velké zelené křeslo, což bylo umožněno plánem „dolar dolů - dolar za den výplaty“. Ale i tato mírná finanční zátěž se pro jejich rozpočet ukázala jako příliš velká, a tak se rozhodl, že židli nechá vrátit.

Jednoho dne se vrátil z práce a zjistil, že jeho žena upekla třešňový koláč a připravila další jeho oblíbená jídla, která si mohla dovolit. Udělala mu takovou radost, ale když vešel do obývacího pokoje, pochopil proč. Přišli ten den, aby si vzali zpět židli, kterou si tak užíval. Hope se snažila udělat vše, co bylo v jejích silách, aby mu to ten den usnadnila. Nyní, ve vidění, když ho vedla tímto sídlem a když přišli do přední místnosti, byl potěšen, když našel tutéž starou zelenou židli. „*Vaše práce jsou teď u konce, Bill,*“ řekla. „*Můžeš si sednout a odpočinout si; tenhle ti nikdy nevezmou.*“

Billy Paul bylo pouhých dvaadvacet měsíců, když jeho matka zemřela. Nepamatuje si ji; po další čtyři roky mu byl bratr Branham matkou i otcem. Bylo nutné hodně improvizovat, například když si bratr Branham nemohl dovolit kojeneckou láhev, použil pro svého malého syna láhev od koxu s gumovou bradavkou. Láhev nosil uvnitř kabátu, aby byla teplá. V noci spal s lahví pod krkem, aby byla po ruce, když se Billy uprostřed noci probudil s pláčem.

Během let před její smrtí, zvláště když se narodily děti, pomáhala sestře Hope s domácími pracemi a péčí o děti mladá sousedka. Poté, co Hope zemřela, bylo pro tuto mladou dívku, tehdy osmnáctiletou, přirozené, že se nadále starala o Billy Paul. Jaká útěcha pro bratra Branhama, který utrpěl tak strašnou ztrátu, vědět, že Billy nechává ve schopné a láskyplné péči důvěryhodné společné přítelkyně Meda Broy.

Samozřejmě začaly nevyhnutelné drby, které zahrnuly mladého kazatele a tuto dívku do romantického spojení. Ačkoli to bylo zpočátku nevinné, brzy se řeč zvrhla v kruté drby. Nakonec si ji vzal bratr Branham stranou a řekl: „*Meda, jsi dívka... Nemyslím si, že bych se mohl znovu oženit, Meda... tolik jsem miloval Hope. Proč si prostě nenajdeš přítele. Ať se nevidíme. Zasloužíš si dobrého manžela.*”

Sestra Meda, tehdy dvaadvacetiletá, odešla té noci domů, značně rozrušená pomluvami, zarmoucená, že lidé jejich vztahu špatně rozuměli. Požádala Boha o verš z Písma, aby ji utěšil, a když otevřela Bibli, otevřely se stránky s Malachiáš 4:5: „*Hle, pošlu k vám proroka Eliáše...*”

Bůh také mluvil s bratr Branham a řekl mu zcela jasně: „*Jdi pro Meda Broy a vezmeš si ji 23. října.*” Vzali se tedy toho dne v roce 1941, ve čtvrtek. Jemu bylo dvaatřicet, jí dvaadvacet. Billy bylo šest let.

Bratr Branham si v době svatby šetřil peníze na lov. Potřebné byly i líbánky. Proto jen spojil obojí. Vzal s sebou svou mladou manželku a syna na loveckou výpravu, která byla zároveň jejich líbánky. Během této cesty málem zahynuli ve sněhové bouři. Nechal svou manželku a syna v malé chatce a vydal se na lov, když se sem náhle přihnala sněhová bouře. Byl ztracen a oddělen od nich, ale Bůh ho ušetřil tím, že mu připomněl telefonní linku, která se táhla přes pohoří. Právě začal kráčet směrem k místu, kde věděl, že má být telefonní linka, a byl naveden dolů podle linky do kabiny.

V roce 1946, v památném roce, kdy se anděl zjevil bratru Branhamovi, porodila sestra Meda holčičku. Bylo datum 21. března a dítě se jmenovalo Rebekah. Narodila se císařským řezem. Rebekah bylo jen pár týdnů, když ho Bůh povolal, aby odešel na řadu shromáždění. Dostal od Anděla pověření kázat a zahájit probuzení, které se rozhostí po celém světě. Když příště uviděl svou dceru, bylo jí šest měsíců.

V době, kdy se Rebeka narodila císařským řezem, lékař řekl Branhamovým, že sestra Meda nemůže mít další děti. Moc ho to netrápilo, protože mu bylo tehdy třicet sedm let a možná to byl rozsah jeho rodiny. Ale v létě 1950 se dozvěděl překvapivou zprávu. Bylo to tehdy že k němu Anděl přišel a řekl: „*Se svou ženou Meda budeš mít syna a budeš mu říkat Josef.*”

To bylo v rozporu s lékařovým vyjádřeným lékařským názorem, ale stejně jako Abraham „nebral v úvahu“ lékařovy důkazy. Bůh řekl, že bude mít syna, od Medy, a bude se jmenovat Josef, a tím se to vyřešilo. Tak to začal vyprávět. Samozřejmě se zjistilo, že sestra Meda čeká dítě. V pondělí 19. března 1951 porodila - opět císařským řezem - fajn holčičku. Dali jí jméno Sarah.

Lékaři byli samozřejmě ohromeni, ale připustili, že to byla jen výjimka, zcela nestandardní a rozhodně poslední dítě, které mohla mít. Lidé se odvážili zesměšňovat. Říkali takové věci, jako že anděl řekl „*Josefíno*“, nikoli „*Josef*“. Bratr Branham se držel toho, co věděl, že je pravda. „*Anděl Páně řekl, že budu mít syna od Meda a bude se jmenovat Josef.*”

Na konci roku 1954 bylo znovu zjištěno, že sestra Meda je s dítětem. Nyní se objevila tělesná

prorocství, že nejen že zemře dítě, ale zemře i ona. Zejména jedna osoba byla vehementní v prorocích týkajících se této věci - a tato osoba zemřela. 19. května 1955, ve čtvrtek, ve věku čtyřiceti šesti let, se bratr Branham stal velmi hrdým otcem chlapečka. A dal mu jméno Josef. Řekl: „Josef, dlouho jsi se sem dostal!“

Necht' je to lekce pro svět. Lékaři měli všechna fakta. Jejich zkoumání sestry Medy dvakrát odhalilo, že podle jejich profesionálního úsudku se již žádné další děti narodit nemohou. Ale anděl Boží řekl něco jiného. „At' je Bůh pravdivý a každý člověk lhář.“

V roce 1960 měl bratr Branham zážitek, který poprvé řekl 15. května 1960 v poselství nazvaném ‚Zavržený král‘. Tato zkušenost je často označována jako „Za oponou času“. V něm byl vzat (přeloženo) bratr Branham a bylo mu dovoleno nahlédnout za oponu času. Ve svém vyprávění říká, že když tam byl, přišla k němu Hope v bílém rouchu. Místo toho, aby mu říkala „můj drahý manželi“, řekla „můj drahý bratře“, když ho objala. Pak se stala zvláštní věc, protože ho jiná dáma také objala a řekla: „Můj drahý bratře.“ Obě ženy se pak objaly. Když si vzpomněl, že Hope žárlila, nesmírně se tomu divil, pak si uvědomil, že to byla dokonalá láska. Zážitek neměl normální lidské reakce; zlo tohoto života bylo pryč. Ale to, co odhalilo, byla hojnost dokonalé lásky. Během tohoto vzrušujícího zážitku mu bylo řečeno, že se bude muset na chvíli vrátit do tohoto života, ale že přijde čas, kdy „všechno, co miloval, a všichni, co milovali jeho“, na to místo znovu přijde.

V roce 1963, když kázal Šestou pečet', vyprávěl o snu, který přišel jako odpověď na otázku, kterou mu sestra Meda položila před několika týdny. Její otázka se týkala toho, jak to s nimi bude na druhé straně, protože ona i sestra Hope ho milovaly a on miloval obě. Kdo by byla jeho žena? Sen byl opět o nebi. Byl přítomen velkému zavolání - ne soud - jen vyvolání houdu k získání odměn. Někdo, anděl, který zaznamenává, vyvolával jména a každý člověk přišel. Řekl, že to bylo, jako by zavolali O-r-m-a-n N-e-v-i-l-l-e a bratr Neville by procházel mezi lidmi, každý by ho pozdravil a on si šel nahoru pro svou odměnu.

Bratr Branham řekl, že se ke každému cítil, jak se museli stydět, když takhle šli, když najednou uslyšel ten hlas, jak říká: W-i-l-l-i-a-m B-r-a-n-h-a-m. Dříve ho to nenapadlo, ale teď bude muset chodit jako oni. Prošel davem a všichni ho pozdravili: „Bůh ti žehnej bratře Branham,“ poplácali ho po zádech, „Bůh ti žehnej bratře,“ řekli všichni. Pozdravil také každého, jak pro něj byla vytvořena cesta skrze jejich střed. Nikdo nikam nespěchal - na to měli věčnost. Když se blížil k velkým slonovinovým schodům, myslel na to, jak po nich bude muset vyjít sám, a pak mu někdo vložil paži do jeho. Podíval se dolů a byla tam Hope. Sotva se to stalo, když ucítil, jak mu něco udeřilo do druhé paže; podíval se a tam byla Meda. Potom společně vystoupili po schodech.

Vy, dámy, vzpomeňte si na prohlášení bratra Branhama, že sloužíte Bohu tím, že sloužíte svým manželům. Jen o tom přemýšlejte; neřekl nic o tom, že byla vyvolána jména žen, ale přesto s ním šly po schodech nahoru. To by vás sestry mělo přimět opravdu milovat své manžely.

Bratr Branham miloval sestru Hope - a sestru Meda. Často říkal, že když ho milujeme, měli bychom udělat něco pro jeho rodinu. Ocenil sestru Meda. Věděl, že velká část jejich šedivých

vlasů pocházela z toho, že mu sloužila, z toho, že stála mezi ním a veřejností, aby mu poskytla trochu klidu a úniku před tlakem. Mluvil o tom, jak ho milovala, i když často přicházel ze schůzí a hned zase odjížděl na loveckou výpravu tak rychle, jak se jen mohl převléknout; vrátit se z lovu a odjet na schůzky, opět jen čas na zabalení kufru. Ale řekl, že nikdy nebyl čas, ale že pro něj měla všechno připravené. Ani jednou si nestěžovala. Jednoduše zaujala své místo jako manželka Božího proroka.

Sestra Branham je stále s námi i dnes* a věřím, že měla Bohem danou odpovědnost vychovávat Josefa, jak vím, že to udělala, v bázní a napomenutí Božím a v hloubce a velikosti tohoto poselství. Prosím, pamatujte na ni denně ve svých modlitbách.

Ztráta sestry Hope ze strany bratra Branhama byla jednou z nejtěžších věcí, kterým kdy v životě čelil, ale vidíte, byla to vůle Boží, aby syn Josef přišel prostřednictvím sestry Meda.

[*nyní odpočívá s Pánem.]

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com